

ΦΟΝΟΠΑΖΑΡΟ ΒΔΟΜΑΔΙΑΤΙΚΟ

'Από Πέμπτη εἰς Πέμπτη.

Υπουργός Ἐσωτερικῶν ὁ Ν. Καλογερόπουλος

Σκοτωμοί. Ἐπαρχίαι 7.

Λαθωμοί. Ἀθήνα 9, (οἱ τρεῖς ἐπὶ χωριῖο Λιόπεσι), Περαιάς 5, Ἐπαρχίαι 3.

Κλεψίμες. Ἀθήνα 2, Περαιάς 4, Ἐπαρχίαι 4 (ληστεῖες).

Ο ΦΟΝΟΓΡΑΦΟΣ

Ο,ΤΙ ΒΛΕΠΤΕ

— Τὸ ἄρθρον τοῦ κ. Α. Βελίγγ «Με τὸ Ζακωβινόν» ποῦ δημοσιεύσαμε στὸ περασμένον φύλλον, δημοσιεύτηκε καὶ στὸ Ἑγγλέζικον περιοδικὸν «Hellenic Herald», κάποιος ὅμως πρὸ ἀπλωμένον καὶ μὴ ἀρκετὰς κριτικὰς καὶ βιογραφικὰς σημειώσεις γιὰ τὸ Σολωφό.

— Ἡ Κωνσταντινουπολίτικη «Ἠρώδης» τοῦ κ. Σκουῦδη ἐξαντύπωσε στὸν ἀριθμὸν τῆς 418 τὸ ἄρθρον τοῦ κ. Σενόπουλου «Ὅπως κατάντησε ἡ καθαρὸύσσα» ποῦ δημοσιεύτηκε στὸ φύλλον 217 τοῦ «Νουμά».

— Στὰ «Βυζαντινὰ Χρονικά» τῆς Πετρούπολης ὁ κ. Α. Παπαδόπουλος Κεραμέας δημοσιεύει βιβλιογραφίαν γιὰ τὰ Ῥωμαϊκά βιβλία ποῦ τυπώθηκαν τὰ δύο τελευταῖα χρόνια καὶ γιὰ τὰ ἄρθρα καὶ τὰς μελέτας ποῦ γραπτῆκαν πάντου ἐπὶ θέματα Βυζαντινὰ, ἀναφέροντας τὰ βιβλία καὶ τὰς μελέτας τῶν κ. κ. Φωχάρη, Πάλλη, Παλαμά, Ν. Πολίτη, Δ. Καμπούρογλου, Πέη κλπ.

— Βγήκε ἀπαλλαχτικὸ βούλευμα γιὰ τὸν κ. Παντελεὴ Χρόν κ' ἔτσι τὸ «Ἀνεχτίμητον» τοῦ ποῦ ἄδικα κατηγορήθηκε γι' ἀνήθικο μῆνεϊ, καθὼς καὶ τοῦ ἀξίζει, ἕνα πολὺ καλὸ καὶ ἠθικώτατον δράμα.

— Ὁ κ. Δ. Κολοκοθόπουλος τῆς «Πεντακλήτης» τύπωσε τὰς «Σελίδες Ἡμερολογίου» ἐπὶ πολὺ φινὸ καὶ ἀκριβὸ χαρτί. Κρίμας!

— Κάτι ἀρκετὰ νόστιμο ἔφαθε ὁ φίλος Βαρλέντης. Ἐστὲνε ἕναν ἀλάκατρο χρόνον τὴν «Ἐπιθεώρησιν» τοῦ σ' ἕναν πατριώτη του καὶ μεγαλοβιομήχανο τῆς Ἀθήνας. Στὸ τέλος τοῦ χρόνου τοῦ ζήτησε τὴ συντρομὴ κ' ἐπειδὴ ὁ φίλος δὲν ἐνόουσε νὰ τὴν πλερώσει, τοῦ ζήτησε νὰ τοῦ γυρίσει τὰ φύλλα.

— Μὰ ὁ πατριώτης του, ἀντὶς τὰ φύλλα, τοῦ στέλνει ἕνα ρολὸ χαρτί «Pacific» τῆς καθαρῆς, γράφοντάς του πῶς «ἐπειδὴ τὰ φύλλα δὲ βρισκονται, πιθανῶς χρησιμοποιοῦνται, διὰ τοῦτο θεωροῦμε καλὸν νὰ σοῦ ἀποστείλωμεν τὸ παρὸν τὸ ὁποῖον νομίζομεν ὅτι ἀναπληρεῖ (τὸ ἀναπληρεῖ μὲ ἐσ δικό του) κάλλιστα τὸ χαρτί τῶν φύλλων σας».

— Θέλουμε νὰ ξέρουμε τί θὰ ἔλεγε ὁ κ. μεγαλοβιο-

ῆ Ναντέζντα. Πόσο θὰ στερεθῆ ὁ κέρφός μου ποῦ δὲν ἦρθε.

Ἡ Μαρία χαμήλωσε ξηφου τὸ κεφάλι, ποῦ τῶς σηκωμένον, καὶ χαμογέλασε με τὸ πικρὸ χαμογέλιο ποῦ συνήθε.

— Ἀκόμα κάτι, εἶπε ὁ Ἰπατόφφ.

— Ὡ ναί, ἔχετε τὴν καλωσύνη, πρόστεσε ὁ Ἀστακόφφ.

— Συμπαθεῖτε με, δὲ θὰ τραγουδήσω πιά σήμερα, ἀποκρίθηκε ἡ Μαρία καὶ ξαφνικὰ βγήκε ἀπὸ τὴν κάμαρα. Ἡ Ναντέζντα τὴν ἀκλούθησε με τὰ μάτια, φάνηκε πῶς συλλογίστηκε κάτι, χαμογέλασε, καὶ ἀρχίνησε νὰ παίξῃ μ' ἕνα δάχτυλο τὸ τραγοῦδι. «Βγήκε ὁ χωριάτης νὰ σπεῖρῃ στάρι». Ἐστερα καὶ γλήγορα-γλήγορα ἀρχίνησε μιὰ πόλκα ξακουστὴ καὶ χωρὶς νὰ τὴν ἀποτελειώσῃ ἐκλείσει τὸ πιάνο καὶ σηκώθηκε.

— Τὸ δυστύχημα εἶναι ποῦ δὲ μπορεῖ κανένας νὰ χορέψῃ, γιατί δὲ θὰ χορεύετε βέβαια, κύριε, εἶπε γυρίζοντας κατὰ τὸν Ἀστακόφφ.

— Ἡ Μαρία Παυλόβνα ἔχει μιὰ φωνὴ πολὺ ὁμορφά, ἀποκρίθηκε κείνος με τὸνο σοβαρὸ.

— Ἀγαπάτε λοιπὸν τὴ μουσικὴ; ρώτησε ἡ Ναντέζντα.

μῆχανος ἂν κανένας ἀγόραζε, φινέλλες ἀπὸ τὸ μαγαζὶ του καὶ τοῦ τις πλερώσει, κατὰ τὸ δίκονο του τρόπο, με πρ-σαβοῦρες.

Ο ΙΔΙΟΣ

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

Παρακαλοῦμε μερικὰς συντρομητάδες μας, καὶ μάλιστα τοὺς φίλους Κυπριώτες, νὰ μᾶς στείλουνε τὴ συντρομὴ τους. Ὁ χρόνος κοντέθει νὰ τελιώσει καὶ ὅμως μερικοὶ δὲν πλερώσανε ἀκόμα οὔτε τὸν περασμένον χρόνον. Ἄν εἶναι νὰ γράφομε στὸν καθένα δεκά καὶ εἴκοσι φορές ξεχωριστὰ, τότε ὀλάκωρη ἡ συντρομὴ, ἂν τὴν πάρουμε καμιά μέρα, θάχει ξεδουστῆ ἐν γραμματόσημα. Τοὺς τὸ θυμίζομε λοιπὸν γιὰ τελευταία φορὰ κ' ἐλπίζομε πῶς δὲν θὰ μᾶς ἀναγκάσουνε νὰ τοὺς τὸ ξαναθυμίσουμε.—κ. Λιον. Δεδ. Boston. Σοῦ γράψαμε τὴν περασμένη βδομάδα καὶ θὰ σοῦ ξαναγράφομε, ἀπαντώντας στὸ τελευταῖον γράμμα σου. Οἱ φίλοι ὅμως δὲ μᾶς στείλανε τὰς συντρομὰς κ' ἔτσι δὲν μποροῦμε καὶ μᾶς νὰν τοὺς στείλουμε τὸ φύλλον. Τοὺς τὸ λὲς αὐτὸ ἀπὸ μέρος μας κ' ἔτσι δὲ σὲ παραζητοῦμε.—κ. Γ. Παρμ. Boston. Λάβαμε τὴ συντρομὴ τοῦ κ. Κασ. καὶ σ' εὐχαριστοῦμε.—κ. Στ. Βάλλη. Τὸ γράμμα σας, καθὼς βλέπετε, τὸ δημοσιεύομε. Νὰ μᾶς γράψετε καὶ ἄλλα τέτια, ἔτσι νὰ χαρεῖτε τὴ γλώσσα σας, καὶ νὰ εἴστε βέβαια πῶς θὰ σὰς εὐγνωμονοῦμε.—κ. Β. Αποστ. στὴ Ἀλεξάνδρεια. Δὲ γράψτηκε ἀκόμα τίποτα, μὰ ἐλπίζομε γλήγορα νὰ γραφτεῖ. Γράψτε μας, σὰς παρακαλοῦμε, ποῖα φύλλα δὲ λάβατε, ὅσα λείπατε στὴν Εὐρώπη, νὰ σὰς τὰ στείλουμε.—κ. Β. Σταμ. Κάθε Σαββατοβράδυ, ἀπὸ τὰς 9 κ' ὕστερα, τὸ γραφεῖο εἶναι ἀνοικτὸ γιὰ τοὺς φίλους. Δὲν εἶναι ἀνάγκη προσωπικῆς γνωριμίας. Ὅτι θέλεις κόπιε.

Τὸ κινουρίο δράμα τοῦ Ντανουῆσιο «Riuche l' amore», ποῦ παραστήθηκε γιὰ πρώτη φορὰ στὴ Ῥώμη, δὲν πέτυχε καὶ τόσο, καθὼς λένε οἱ περισσότερες ἰταλικῆς ἐφημερίδες. Γιὰ τὴν πρώτη τοῦ δράματος γίνηκαν τραμαγετικὰ ἐξόδα, μὰ τοῦ κάκου. Ἐνα ἄλλο δράμα τοῦ ποιητῆ, «La Nave», ποῦ θὰ πρωτοπαρασταθῆ τῶρα κοντὰ, ἔχει περισσότερες ἐλπίδες γιὰ νὰ σ τ α θ ε ῖ.

Ὁ Γάλλος ποιητὴς Ἀρμὰν Σιλβέστρ, ποῦ πέθανε στὸ Τουλουζ στὰ 1904, ἀπόχτησε καὶ μῆς στὸ Παρίσι ἕνα ὠραῖο μνημεῖο, ξέχωρα ἀπὸ κείνο ποῦ τοῦχανε στημένον στὸ Τουλουζ, στὴν πατρίδα του. Στὰ ἐγκαίνια πρώτος μίλησε ὁ Jules Claretie. Με πολὺ ἕμορφα λόγια τίμησε τὴ μνήμη τοῦ ποιητῆ καὶ ὁ συνεργάτης του καὶ φίλος του Mendès. Ὁ Σιλβέστρ εἶναι πολὺ γνωστὸς ἀπὸ τοὺς ποιητικὸς τομους του «τὸ τραγοῦδι τῶν ὠρῶν», «ὁ δρόμος τῶν ἀστρων», «οἱ μακρινὲς ἀβύσσες», «τὰ τριαντάφυλλα τοῦ Ὀχτώβρη» κ. ἄ.

— Βεβαιότατα.

— Ἐνας ἄνθρωπος τόσο σοβαρὸς νὰγαπάει τὴ μουσικὴ!

— Ποιὸς σὰς εἶπε, δεσποινίς, πῶς εἶμαι....

— Ἄ συμπάθειο! ἔθελα νὰ εἰπῶ ἕνας ἄνθρωπος πραχτικὸς... μὰ τί ἔγινε ἡ Μάσσα; περιμένετε νὰ πᾶω νὰν τὴν φέρω.

Καὶ ἡ Ναντέζντα ἐβγήκε, τρέχοντας.

— Μιὰ τρελοῦτσικη, μὰ ἀστόχαστη, ὅπως βλέπετε, εἶπε ὁ Ἰπατόφφ μὰ καρδιά μάλαμα, καὶ τί ἀνατροπὴ ἔπῃρε! δὲ μπορεῖ κανένας νὰ φανταστῆ. Μιλᾶτε ὅλες τὶς γλώσσες... Μὰ εἶναι ἄνθρωποι πλοῦσιοι, αὐτὸ ν' ἀκούγεται.

— Εἶναι ἕνα πρόσωπο ἄξιο νὰ θαυμάζεται στὸ μεγάλο κόσμον με τὶς χάρες ποῦ ἔχει, εἶπε ὁ Ἀστακόφφ. Μὰ συμπάθειο... ἡ γυναῖκα σας εἶτανε λοιπὸν ἀπὸ τὴ Μικρὴ Ρουσία;

— Ναί, ἡ μακαρίτισσα ἀπὸ καὶ εἶτανε ὡστόσο δὲ μίλασε καλὰ τὰ ρούσικα. Ὅσο γιὰ τὴ Μαρία εἶναι ἄλλο πράμα. Ἦθε πολὺ νέα στὴ Ρουσία. Μὰ τὸ αἶμα νερὸ δὲ γίνεται. Εἶδατε πῶς τραγοῦδαί... Ἄ, δὲν πρέπει νὰ εἰπῆ κανένας ποτὲ κακὸ γιὰ τὸν τόπον τῆς μπροστά της.

— Μὰ ὁ τόπος κείνος εἶναι ρούσικος, εἶπε σο-

ΜΙΑ ΔΡΑΧΜΗ

τὸ ἕνα, καὶ 1,25 γρ. φρ. γιὰ τὸ ἐξωτερικὸ, πουλιούνται ἐπὶ γραφεῖα μας καὶ στὸ Βιβλιοπωλεῖο Σακέτου (ὁδὸς Σταδίου, ἀντικρὸ στὴ Βουλῆ) τὰκόλουθα βιβλία:

Τοῦ Ψυχάρου «Ὀνειρο τοῦ Γιαννίρη» (σελ. 268).

Τοῦ Πάλλη «Ἡλιος καὶ φεγγάρι» (σελ. 120)

Τοῦ Φωτιάδου «Τὸ Ἑλληνικὸ ζήτημα καὶ ἡ ἐκπαιδευτικὴ μαρτυρία» (σελ. 405).

Τοῦ Ἐφταλιώτη «Ἱστορία τῆς Ῥωμιστῆς» (σελ. 320) καὶ «Μαζώχτρα, Βρουκόλκας κλπ.» (σελ. 269).

Τοῦ Ἐρμονα «Τῆς Ζωῆς» (σελ. 194).

Τοῦ Φιλάντα «Γραμματικὴ τῆς Ῥωμαϊκῆς γλώσσας (μέρ. Α')» (σελ. 96).

Τοῦ Δ. Τανταλίδου «Σκιές» (ποιήματα),

Τοῦ Λόγγου «Δάρνης καὶ Χλόης» (χαρτοδεμένο μετὰφρ. Ἡλ. Βουτιερῆ) (σελ. 86).

Τοῦ Εὐριπίδου «Μηδεια» μετὰφρ. Γιάννη Περγιαλίτη (σελ. 59).

Τοῦ Σοφοκλῆ «Αἴας. Μετὰφρ. Ζήσιμου Σίδερη» (σελ. 61).

Τοῦ Χ. Ἀντροῦδου «Ὁ Μὲγ' Ἀλέξανδρος» (σελ. 192).

Τοῦ Α. Π. Ταγκόπουλου «Ζωντανοὶ καὶ Πεθαμμένοι» δράμα—«Ἡ Χρυσουργὴ» καὶ «Γάρος στὸ Γιάλο» δηγήματα (σελ. 78) «Ὁ Ἀσωτος» δράμα (σελ. 89).

Τοῦ Παντελεὴ Χρόν «Τὸ Ἀνεχτίμητον», δράμα καὶ ἡ «Ἐξέως» δραματικὴ σκηνὴ (σελ. 127).

Τῆς κ. Ἀλεξάνδρας Παπαδόσκου «Ἀθροῦσινος μηχανισμός» (σελ. 149) χρυσοδεμένος, δρ. 1,50 καὶ γιὰ τὸ ἐξωτερικὸ 2.

Ἡ ἸΛΙΑΔΑ, μεταφρασμένη ἀπὸ τὸν κ. Ἀλέξ Πάλλη (σ 416) δρ. 2 καὶ φρ. γρ. 2½, στὸ ἐξωτερικὸ Ἡ «ΜΑΤΙΑ» τοῦ Γ. Ἀδάξου δρ. 1.

ΚΡΑΣΙ ΣΑΜΙΩΤΙΚΟ

Τὸ κληθινὸ Σαμιώτικον κρασί, τὸ ξακουστὸ μουσκάτο πουλιέται στὸ δρόμον τοῦ Προαστείου ἀρ. 8 στὸ κατάστημα τοῦ Ἀθανάση Τσουκαλαδάκη ἀπὸ τὴ Σάμο.

Τὰ κρασιά ποῦ πουλιούνται στὸ κατάστημα ἀπὸ βραβεφτήκαμε στὴν Ἐκθεση τοῦ Σικάγου καὶ ὅσοι ἀγαποῦνε τὸ κρασί ποῦ ἐφραίνει τὴ καρδιά μποροῦνε νὰ περάσουνε ἀπὸ καὶ.

Ὁρα ὁ Ἀστακόφφ, καὶ δὲν ταιριαζει νὰ λὴ κανένας κακὸ.

— Ἐχετε δίκιο. Μὰ τί γινήκανε οἱ κοπέλες; Εἶναι καιρὸς νὰ πάρουμε τὸ τσαί.

Οἱ δύο φιλενάδες λείψανε γιὰ πολλὴ ὥρα. Ὁ Ἰπατόφφ χρειάστηκε νὰ στείλῃ νὰ τὴς γυρέψῃ πολλές φορές. Ἦρταν ἐπὶ τέλους. Ἡ Μαρία μέραζε τὸ τσαί καὶ ἡ Ναντέζντα ζυγώνοντας στὴν ταρατσα στάθηκε καὶ κοίταζε τὸν κῆπο. Μιὰ ἡσυχὴ βραδεία ἦρθε ὕστερα ἀπὸ τὴν ζεστὴ καλοκαιριατικὴ ἡμέρα. Τὰ ψηφόμενα ἐπέφτανε στὴ πλάση. Μέσα στὴ λίμνη ροδοκοκινισμένη ἀπὸ τὰ βασιλέματα καὶ μισοσκοτεινιασμένη ἀπὸ τὴ νύχτα ποῦ ἐχαμήλωνε, καθρεφτιζόντανε τὰ δέντρα καὶ τὰ στίβια ἀναγυρισμένα καὶ ἀσάλευτα. Ὅλα συχάζανε, ὅλα σωμαίνανε δλόγυρα.

— Κοιτάχτε λίγο, εἶπε ἡ Ναντέζντα στὸν Ἀστακόφφ ποῦ ἐστεκότανε τῶρα κοντὰ της, ἰδέστε τί ἕμορφα ποῦ εἶναι. Μέσα στὴ λίμνη ἕνα ἀστὲρι καθρεφτιζέται σιμὰ σ' ἕνα φῶς τοῦ σπιτιοῦ, τὸνα χρυσομένο καὶ τᾶλλο κόκκινο. Νὰ καὶ ἡ γιαγιά ποῦ ἐρχεται, πρόστεσε δυνατὰ.

(ἀκολουθεῖ)